

KOKALIPA LUGU

tlk Eve Lukk

teos: Mahasiddhade elulood, Sõnumitooja nr 5-7 (29-31), 1990

Tšampara linnas valitses üks kuningas, kes kuumade ja kuivade ilmade aegu ei viibinud palavuse tõttu palees, vaid nautis mangosalus siidist patjadel lamaskledes puude vilu, jõevee jahedust ning rohkete hõrgulõhnaliste puuviljade ja kirevate lillede ilu. Seal võttis ta vastu printside ja teiste õukondlaste austusavaldusi. Tuult lehvitades, lauldes ja tantsides ning lilli puistates ümmardasid teda kaunid noored neiud. Nõnda veetis kuningas aega seisusekohastele meelemõnudele andudes.

Sel ajal tuli sinna üks kerjasmunk, keda aga mitte ükski kolmesaja värava valvurist sisse ei lasknud. Kuulnud sellest, käskis kuningas: „Kutsuge ta sisse!” Kui kerjasmunk tema juurde tuli, kostitas kuningas külalist rikkalikult ja päris seejärel:

„Sinu dharma ja minu dharma – kumb neist on parem?”

Kerjasmunk vastas: „Lapse vaatekohast on sinu oma suurepärane, kuid teadja pilguga vaadates on selles mürk.”

„Miks ütled, et mürk?” küsis kuningas.

„Täpsemalt öeldes kolm mürki.[1] Kui need mürgid ja kuningavõim segi lähevad, satud lõpuks halba ümbersündi ja pead palju kannatama. Piltlikult sarnaneb see väga maitsva, kuid mürgiga segatud roa söömisele.”

Kuigi ülemast seisusest, võttis kuningas kerjasmunga oma guruks ja palus temalt õpetust. Joogi pühendas ta Tšakrasamvara tantraõpetuse ja juhatas vaimse jooga teele.

Kuningas andis kuningriigi valitsemise üle oma pojale ja suutis sellega põhilisest loobuda, kuid mangosalus elutseva käo kukkumine köitis tema meeli ja viis mõtted mujale ning ta ei suutnud keskenduda. Seepeale andis joogi kuningale tekkivatest mõtetest vabanemiseks järgmise nõuande:

„Nii nagu taeva tühjusest

äikesepilved kogunevad,

äkiline vihmavalang

looduse vilju paisutab.

Nõnda ka kõrva tühjusest

käo kukkumise kõuega

kogunenud mõttepilvist

mürgine ärrituse vihm

iha, vihkamist paisutab.

Teadmatud kui lapsed loomult.

Meele enda tühjusest

hääle ja tühjuse kõuega

puhta õndsuse pilvedest

tõeluse selgimise vihm

tarkuse vilju paisutab.

Ennäe! Mõistjate Suur Ime!”

Kuus kuud süvenes kuningas öeldu mõttesse, saavutas siis mõistmise ja selle viljad ning sai kuulsaks kui guru Kokalipa ehk Kukulinnuisand. Teinud palju olendite heaks, läks ta sellesama kehaga daakade ilma.

Selline oli guru Kokalipa lugu.

[1] Kolm mürki – nõmedus, iha, vihkamine.